

A böjt

„Akkor odamentek hozzá János tanítványai, és megkérdezték: „Miért van az, hogy mi és a farizeusok sokat böjtölünk, a te tanítványaid pedig nem böjtölnek?” Jézus ezt mondta nekik: „Gyászolhat-e a násznép, amíg velük van a vőlegény? De jönnek olyan napok, amikor elvételük tőlük a vőlegény, és akkor böjtölni fognak.”

A farizeusok aggályos pontossággal tartották be a vallási előírásokat, ám talán épp ez akadályozta meg felismerésüket: Isten fia már ott van közöttük. A tőlük távol lévő Istent 'szolgálták', s ezt és úgy tanították a népnek. Ennélfogva természetesen megbotránkoztak azon, hogy Jézus tanítványai nem tartják a böjtöt. Vajon miért?

Jézus metaforája megfoghatná őket: Megérkezett, akire várt a nép. Itt a vőlegény – most örülünk – most a lakodalmas bőség ideje van!

...és éppen az Írás ismerői-tudói nem tudják ezt befogadni. Kapaszkodnak jól bevált szokásaikba, fordulataikba. Jézus örömhíre nem jut el a lelkükig.

„Veletek leszek a világ végezetéig” – ígérte Jézus.

És valóban – elküldte számunkra a Szentlelket: a Segítőt, a Vigasztalót, a Kérések Meghallgatóját – és itt maradt Jézus is: az Eucharisziában 'kenyeret és bort', 'testet és vért' kaptunk.

Írás-tudóknak szóló ige: Nem ez a böjt, az elutasítás, a megtagadás ideje. Eljön a Vőlegény, Jézus költözik a szívünkbe, ha 'nem böjtölünk'.

(Ugye voltunk már úgy, hogy például egy izgalmakkal teli nap alatt mondhatni elfelejtünk enni-inni? Lelkes, azaz lélekkel teli állapotunkban a 'farizeusi' böjtnek is mély értelme nyílik...)

A járvány felforgatta az emberiséget testileg, lelkileg. A közösségek személyes találkozás híján majdnem szétestek. Egy ideig templomba se mehettünk. Az internet segítségével azonban mégis kaptunk online valami hasonlót. Azután tavasszal végre újra mehettünk szentmisére.

Megrázó volt az első szentáldozás. Elsírtam magam, 'amikor végre ehettem', a nyelvemen éreztem az ostyát. Megéreztem a különbséget a böjt és a „dúskálás” között.

Zsombok Magdi és Gyuri, Budapest